

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžd/16/2013
Identifikačné číslo spisu:	4012200557
Dátum vydania rozhodnutia:	17.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:4012200557.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu B. H., trvale bytom T., zastúpeného advokátom Mgr. Róbertom Čibrikom, so sídlom Hlavná 14, Šaľa, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava (predtým Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre, Krajský dopravný inšpektorát, Piesková 32, Nitra), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRPZ-NR-KDI-SK-42/2012 zo dňa 23. apríla 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/31/2012-40 zo dňa 18. decembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/31/2012-40 zo dňa 18. decembra 2012 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-NR-KDI-SK-42/2012 zo dňa 23. apríla 2012 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi na účet jeho advokáta 68 € z titulu náhrady trov konania v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Konanie o priestupku

Rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bardejove, Okresného dopravného inšpektorátu č. k. ORPZ-SA-OPDP52-P-54/2012 zo dňa 19. marca 2012 v spojení s rozhodnutím žalovaného č. k. KRPZ-NR-KDI-SK-42/2012 zo dňa 23. apríla 2012, bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom v čase spáchania skutku (ďalej len zákon o priestupkoch alebo ZoP), pretože svojim konaním porušil ustanovenie § 3, ods. 2 písm. b) a § 22, ods. 4 písm. f) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase spáchania skutkov (ďalej len zákon o cestnej premávke alebo ZCP) tým, že dňa 25. januára 2012 v čase o 11:40 hod. viedol vozidlo zn. Audi A 4 ev. č. E. v Martine po ul.

Zvolenskej v protismere, kde nerešpektoval dopravné značenie „B2 a IP 3b“. Následne bol zastavený a kontrolovaný hliadkou Mestskej polície Martin.

Za tento priestupok bola žalobcovi podľa § 22 ods. 2 písm. a) ZoP uložená sankcia - pokuta vo výške 60,- Eur. Zároveň bol podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch zaviazaný uhradiť trovy konania vo výške 16,- Eur.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, ktoré žalovaný rozhodnutím č. k. KRPZ-NR-KDI-SK-42/2012 zo dňa 23. apríla 2012 zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil poukazujúc na rozsiahle dokazovanie a jeho výsledky.

II.

Konanie na súde I. stupňa

Žalobca v žalobe, ktorú podal proti rozhodnutiu žalovaného, navrhol napadnuté rozhodnutie v spojení s rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Šali, sp. zn. ORPZ-SA-OPDP52-P-54/2012 zo dňa 19.3.2012 zrušiť, pretože sa domnieval, že v jeho prípade správne orgány nedostatočne zistili skutkový stav, ktorý je navyše v rozpore s obsahom spisov a bol nesprávne právne posúdený. Poukazoval opakovane na to, a to už od momentu začatia objasňovania priestupku na mieste samotného priestupku, že domnievajú sa, že je v obojsmernej ulici, pretože nikde nebolo značenie o jednosmernej premávke, sa z miesta kde bol zaparkovaný otočil a tým istým smerom ako prišiel vychádzal zo Zvolenskej ulice. Podľa jeho názoru bol preto postihnutý za priestupok neoprávnene.

Krajský súd v Prešove preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako i postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu podľa § 247 a nasl. O.s.p., v rozsahu namietanom žalobou, pričom zistil, že postup pred vydaním napadnutého rozhodnutia i samotné napadnuté rozhodnutie žalovaného je zákonné, preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Rozsudok odôvodnil tým, že sa obmedzil len na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal a ktoré samotný žalobca v žalobe spochybňuje, sú relevantné, najmä kvôli prameňu, z ktorého vychádzajú, alebo či neboli porušené niektoré procesné zásady správneho konania a ďalej skúmal, či vykonané dôkazy logicky robia možný skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, a preto skúmal, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec príslušný právny predpis a dospel k záveru, že oba správne orgány sa dôsledne riadili procesnými zásadami upravenými vo všeobecne záväznom právnom predpise (§ 3 ods. 4, § 32 ods. 1, § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o Správnom poriadku, v znení neskorších predpisov), na ktorý zákon o priestupkoch (§ 51) odkazuje a či si zadovážili podklady pre rozhodnutie zákonným spôsobom.

S poukazom na námietku žalobcu ohľadne hodnotenia dôkazov zisťoval, či konanie o priestupku bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu. Konečne podľa § 245 ods. 2 O.s.p. posudzoval, či hodnotenie dôkazov zodpovedalo zásadám voľného hodnotenia dôkazov v zmysle ustanovenia § 34 ods. 5 zákona o správnom konaní a či nevybočilo z jeho medzí.

Ďalej krajský súd uviedol, že v preskúmvanej veci žalobca tvrdil, že sa nedopustil porušenia zákona o cestnej premávke tak, ako sa mu to ukladá žalobou napadnutým rozhodnutím. Žalobca tvrdil, že rešpektoval dopravné značky na ulici Zvolenskej v Martine a že podľa jeho názoru označenie jednosmernej cesty „IP 3b“ sa nachádzalo na začiatku Zvolenskej ulice a obmedzenie vyplývajúce z tejto zvislej dopravnej značky končilo vzdialenejšou hranicou najbližšej križovatky v zmysle § 5 ods. 13 vyhlášky č. 9/2009 Z. z. Žalobca popísal svoje konanie tak, že po odbočení na Zvolenskú ulicu dostal sa na jednosmernú cestu, ale len do úseku najbližšej križovatky, keďže za ňou nebola umiestnená ďalšia zvislá dopravná značka označujúca jednosmernú cestu „IP 3b“. Taktiež tvrdil, že na Zvolenskej ulici sa nachádza viacero križovatiek tvaru „T“, a preto sa riadil v zmysle vyššie citovanej vyhlášky č. 9/2009 Z. z. a bol toho názoru, že sa nachádza na ceste s obojsmernou premávkou, pretože úsek jednosmernej cesty sa končil najbližšou križovatkou a tento svoj záver vyvodil z plánu miesta priestupku. Žalobca si § 5 ods. 13 vyhlášky vykladal účelovo v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za svoje konanie, t. j. porušenia pravidiel cestnej premávky, lebo § 5 ods. 13 vyhlášky má i výnimky, ktoré zákon upravuje tak, že prvá časť vety tohto ustanovenia (tvrdenia žalobcu) má pod písmenom a/ pokračovanie, a to „neplatí pre zvislé dopravné značky označujúce obec, miestnu časť obce, obytnú zónu, pešiu zónu, školskú zónu,

zónu s dopravným obmedzením... atď. Z fotodokumentácie miesta činu vyplýva, že vedľa zvislej dopravnej značky „IP 3b“ je umiestnená značka „obytná zóna“ a na opačnom konci Zvolenskej ulici je umiestnená zákazová značka „B2“ - zákaz vjazdu všetkých vozidiel (článok 3 bod 2 citovanej vyhlášky). Nie je teda sporné, že výkladové tvrdenie žalobcu § 5 ods. 13 vyhlášky nie je v súlade s pravidlami cestnej premávky (so zákonom), ak ide o obytnú zónu, pešiu zónu, zónu s dopravným obmedzením... atď., čo je posudzovaný prípad žalobcu.

Z obsahu spisu vyplýva a žalobca to ani nepopiera, že na ulicu Zvolenskú v Martine prišiel v inkriminovaný deň z ulice Školskej a na začiatku ulice Zvolenskej si všimol osadenie zvislej dopravnej značky „IP 3b“, zaparkoval na odstavnej ploche pri obchodnom dome Jednota a keď opúšťal toto miesto motorovým vozidlom EČ: E., nepokračoval v prikázanom smere jednosmernej cesty, ale toto vozidlo otočil do protismeru Zvolenskej ulice tvrdiac, že Zvolenská ulica po pravej strane má niekoľko križovatiek, a preto sa riadil § 5 ods. 13 vyhlášky č. 9/2009 Z. z., teda že mal právo postaviť sa na túto pravú stranu Zvolenskej ulice medzi „dvomi križovatkami“. Tento jeho názor, a teda i samotné konanie, nie je v súlade so zákonom, pretože z plánu miesta priestupku tak, ako je zaznamenané v spise spolu s fotodokumentáciou, jednoznačne vyplýva, že Zvolenská ulica má jasne a zreteľne osadenú dopravnú značku „IP 3b“ (informatívna prevádzková značka), ktorá stanovuje zákaz, obmedzenie alebo príkaz, teda že ide o jednosmernú cestu po celej dĺžke ulice a z oboch strán. Na konci ulice Zvolenskej je jasne osadená zákazová značka skupiny „B“ - zákaz vjazdu všetkých motorových vozidiel z jedného smeru jazdy. Tak, ako uvádza žalovaný správny orgán, a vyplýva to i zo spisového materiálu, na Zvolenskej ulici nie sú žiadne križovatky, sú tam iba obytné domy a medzi obytnými domami sú osadené informatívne prevádzkové značky s „IP 3b“ spolu so značkou „prejazd zakázaný“. Nejde však o cesty, ale účelové komunikácie v rámci obytnej zóny (cesty na parkovisko). Záver, ktorý urobil žalobca vo vzťahu k svojej jazde, nemožno vyvodiť z obsahu spisu, ani zo zabezpečených dôkazov, pretože žalobca jednoznačne nerešpektoval zvislú dopravnú značku na ulici Zvolenskej podľa § 5 ods. 1 písm. c/, e/, keď motorovým vozidlom, ktoré riadil, opúšťal odstavné miesto (parkovisko) pri OD Jednota v opačnom smere, ako mu to dovoľovali osadené dopravné značky. Zákon umožňuje odstaviť motorové vozidlo na ulici, ktorá má osadenú značku ako jednosmerná prevádzka, avšak nie v protismere, ako to urobil žalobca dňa 25. januára 2012 na ulici Zvolenskej v Martine. Nie je sporné, že dopravné značenie na ulici Zvolenskej v Martine v súlade s čl. 2 bod 2 vykonávacej vyhlášky k zákonu - „Značka Zákaz vjazdu všetkých vozidiel (č. B 2) zakazuje vjazd všetkým druhom vozidiel z jedného smeru jazdy. Z opačného smeru sa umiestňuje značka č. IP 3a alebo č. IP 3b. Teda, pokiaľ ulica je označená dopravnou zvislou značkou „IP 3b“ - jednosmerná premávka, jednoznačne ide o jednosmernú cestu od začiatku až na opačnú stranu cesty.

Je potrebné uviesť, že správny orgán bez akýchkoľvek pochybností preukázal, že skutok sa stal, že ide o zavinený priestupok a spáchal ho žalobca. Nie je povinnosťou priestupcu vyvinieť sa, ale správny orgán je povinný preukázať porušenie zákona priestupcomi. V danom prípade toto nebolo sporné a správny orgán postupoval v súlade s § 3 ods. 1 až 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, v ktorom sú zakotvené základné zásady správneho konania.

Z Ústavy SR vyplýva, že v právnom štáte sa orgánu verejnej moci neponecháva na úvahu, či uplatniť kompetenciu, ktorú mu priznáva ústava alebo zákon. Súd dospel k záveru, že žalovaný, ako i prvostupňový správny orgán, uplatnili svoju kompetenciu v súlade s článkom 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktoré ustanoví zákon.

Žalovaný uznal žalobcu vinného z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, za porušenie povinnosti vodiča, vyplývajúce z § 3 ods. 2 písm. b) a § 22 ods. 4 písm. f) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke tak, ako je vyššie uvedené, lebo žalobca na jednosmernej ceste vyšiel z radu stojacich vozidiel motorovým vozidlom, ktoré viedol v tento deň na ulici Zvolenskej v Martine a vošiel do protismeru nerešpektujúc príkazové značky. Správny orgán skutok opísaný v rozhodnutí (konanie žalobcu) potom správne kvalifikoval v súlade s hmotnoprávnym predpisom a vec správne posúdil i po právnej stránke. Vzhľadom na vyššie uvedené neobstoí preto námietka žalobcu, že rozhodnutie je nezákonné a nepreskúmateľné a žalobca sa nemôže cítiť poškodený na svojich právach, pokiaľ porušil zákon.

Pokiaľ ide o uloženie sankcie za tento priestupok, žalovaný (i správny orgán prvého stupňa) postupoval

v súlade so zákonom, lebo postupoval podľa § 12 ods. 1 a § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch, keď mu uložil sankciu formou pokuty v sume 60,- eur (v rámci zákonného rozpätia do 100,- eur), čo i vo svojom rozhodnutí odôvodnil, a preto podľa názoru súdu rozhodnutie je vydané v súlade s § 47 a nasl. Správneho poriadku. Správne prihladol na osobu páchatel'a priestupku, ktorá sa v minulosti dopúšťala priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, čo bolo preukázané výpisom z evidenčnej karty vodiča, ktorá sa nachádza v spise, k protiprávnemu konaniu sa nedoznal a priestupku sa nedopustil opomenutím.

III.

Odvolanie, vyjadrenie

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Opakovane uviedol, že miesto, kde bol zastavený hliadkou mestskej polície už jednosmernou ulicou nebolo. Nesúhlasil s argumentáciou súdu, podľa ktorej na Zvolenskej ulici nie sú žiadne križovatky, nakoľko sú tam iba obytné domy a medzi domami sú osadené informatívne prevádzkové značky „IP 3b“ spolu so značkou „prejazd zakázaný“. Podľa názoru prvostupňového súdu však nejde o cesty, ale účelové komunikácie v rámci obytnej zóny (cesty na parkovisko).

V tejto súvislosti opätovne poukázal na zákonnú definíciu pojmu križovatka, ktorá je obsiahnutá v § 2 ods. 2 písm. j) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v zmysle ktorej sa križovatkou rozumie miesto, v ktorom sa cesty pretínajú alebo spájajú.

Poukazujúc na uvedené navrhol, aby Najvyšší súd SR napadnuté rozhodnutie krajského súdu podľa § 221 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako zákonný. Poukázal na to, že žalobca vo svojom odvolaní uvádza, že z fotodokumentácie, ktorá je súčasťou spisového materiálu je zrejmé, že v smere jazdy žalobcu žiadna dopravná značka, ktorá by naznačovala, že sa nachádza na ceste s jednosmernou premávkou nebola, keďže cesta s jednosmernou premávkou skončila za hranicou prvej križovatky od príslušnej zvislej dopravnej značky, z čoho je zrejmé, že miesto, kde bol žalobca zastavený hliadkou mestskej polície už jednosmernou cestou nebolo. Opakovane je nutné poukázať na skutočnosť, že sám žalobca vo svojej výpovedi na Okresnom riaditeľstve, Okresnom dopravnom inšpektoráte v Šali uviedol, že do Zvolenskej ulice vošiel zo Školskej ulice, kde si všimol dopravné značenie s označením jednosmernej premávky, pričom aj napriek tomu následne po vybavení pracovných povinností vyšiel z radu stojacich vozidiel a odchádzal tým istým smerom ako prišiel do Zvolenskej ulice smerom k Školskej ulici. Taktiež z fotodokumentácie, ktorá je súčasťou spisového materiálu je zrejmé, že na uvedenej ulici je riadne osadené dopravné značenie „IP 3b“ vyhlášky č. 9/2009 Z. z. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobca mal vedomosť o tom, že sa nachádza na ceste s jednosmernou premávkou a a preto bol povinný dopravné značenie rešpektovať.

Žalobca sa podľa názoru žalovaného odvoláva na Viedenský dohovor a jeho výklad pojmu križovatka, Ten však podľa názoru žalovaného nie je možné aplikovať, pretože podľa dostupnej dokumentácie a plánu priestupku vyplýva, že účelové komunikácie respektíve cesty na parkoviská na Zvolenskej ulici nie sú križovatkami, ale cestami na parkovisko, ktoré slúžia pre obyvateľov obytných priestorov. V uvedenom prípade ide o vyústenie parkoviska na komunikáciu.

IV.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako súdom odvolacím

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, ďalej len „O. s. p.“, v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 z 12. decembra 2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo k 31. decembru 2012 okrem iných aj

rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Nitre, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Pod všeobecným označením žalovaný v texte je preto nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 250a ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

Odvolací súd vzhľadom na zistený skutkový stav nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 17. júla 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie, ktorým bol žalobca uznaný za vinného z priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej iba ZoP) na vyššie uvedenom skutkovom základe, za ktorý mu bola podľa § 22 ods. 2 písm. e) ZoP uložená sankcia - pokuta vo výške 60,- Eur a povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16,- Eur.

Podľa § 2 ods. 1 ZoP, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 2 ods. 2 písm. j) ZCP, na účely tohto zákona sa ďalej rozumie križovatkou miesto, v ktorom sa cesty pretínajú alebo spájajú.

Podľa § 3 ods. 2 písm. b) ZCP, účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

Podľa § 22 ods. 4 písm. f)) ZCP, vodič sa nesmie otáčať a nesmie cúvať na jednosmernej ceste; vodič však smie cúvať, ak je to nevyhnutne potrebné najmä na zaradenie do radu stojacich vozidiel alebo na vyjdenie z neho.

Podľa § 5 ods. 13 písm. a) vykonávacej vyhlášky č. 9/2009 Z. z. k ZCP, zákaz, obmedzenie alebo príkaz vyplývajúci z príslušnej zvislej dopravnej značky sa končí na vzdialenejšej hranici najbližšej križovatky, ak nie je skôr skončený inak; to neplatí pre zvislé dopravné značky označujúce obec, miestnu časť obce, obytnú zónu, pešiu zónu, školskú zónu, zónu s dopravným obmedzením, zónu s plateným alebo regulovaným státím, diaľnicu a rýchlostnú cestu, ktorých platnosť sa končí dopravnou značkou označujúcou ich skončenie.

Podľa § 22 ods. 1 písm. k) ZoP, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a) až j), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Podľa § 22 ods. 2 písm. e) ZoP, za priestupok podľa odseku 1 písm. a) až c) sa uloží pokuta od 300 eur do 1 300 eur a zákaz činnosti od jedného roku do piatich rokov, za priestupok podľa ods. 1 písm. k) možno uložiť pokutu do 100 eur.

Podľa § 51 ZoP, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Zo skutkových zistení vyplýva, že žalobca vošiel do jednosmernej Zvolenskej ulice v Martine - Záturčí z ulice Školskej. Pri vstupe do Zvolenskej ulice sa nachádza dopravná značka obytnej zóny, zákaz vjazdu vozidiel s hmotnosťou nad 6 ton a dve dodatkové tabuľky. Podľa vlastnej výpovede po vjazde od tejto ulice žalobca prešiel cez dve križovatky v tvare T, ktorých prípojná ulica - komunikácia, bola situovaná po ľavej strane v smere jeho jazdy a následne zaparkoval kolmo na os vozovky po pravej strane v smere

jazdy. Keď vybavil, čo potreboval, vycúval z miesta, kde zaparkoval a tou istou cestou ako do ulice vošiel, chcel z nej aj vyjsť nevidiac žiadnu prekážku v podobe dopravnej značky. Mal pritom za to, že platnosť značky jednosmerná ulica skončila vzdialenejšou hranicou prvej križovatky tvaru T, ktorú prešiel po vojení do Zvolenskej ulice a je preto v ulici obojsmernej.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací spravujúci sa citovanými ustanoveniami zákonov prisvedčil tvrdeniu žalobcu, že platnosť dopravnej značky jednosmerná ulica, so zreteľom na ustanovenie § 5 ods. 13 písm. a) vykonávacej vyhlášky č. 9/2009 Z. z. k ZCP skončila pre žalobcu prejednením vzdialenejšej hranice prvej križovatky v tvare T, pričom podľa fotodokumentácie založenej v priestupkovom spise je zrejmé, že žalobca nebol upovedomený po otočení vozidla žiadnym dopravným značením, že je v jednosmernej ulici. Je teda nespochybniteľné, že pre neho už neplatila značka jednosmernej ulice, pretože po prvej križovatke nebola obnovená, resp. nebola tam ďalšia rovnocenná značka jednosmernej ulice. Od miesta, kde mal vozidlo zaparkované, do miesta, kde bol hliadkou zastavený prešiel najmenej cez jednu križovatku v tvare T, na začiatku ktorej alebo pred ktorou sa nenachádzala žiadna dopravná značka B2 zákaz vjazdu všetkých vozidiel, ktorá by ho upozorňovala na to, že koná protiprávne.

So zreteľom na tieto dôvody ako aj na zásadu vyjadrenú v článku 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorej každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá, je možné uzatvoriť, že z vykonaných dôkazov je nepochybné, že skutok sa stal tak ako bol uvedený v napadnutých rozhodnutiach správnych orgánov, avšak nie je priestupkom.

Úvahy krajského súdu i žalovaného, že komunikácie vyúsťujúce do Zvolenskej ulice nie sú cestami ale len neplnohodnotnými obslužnými komunikáciami, ktoré slúžia na odjazd a príchod k parkoviskám pred domami, nie sú v súlade so zákonom, pretože tieto tvrdenia nemajú zákonný podklad. Tieto komunikácie sú taktiež cestami, na ktorých premávajú vozidlá, pre ktoré platí rovnocenne nielen ustanovenie § 2 ods. 2 písm. j) ZCP, ale aj § 5 ods. 13 písm. a) vykonávacej vyhlášky č. 9/2009 Z. z. k ZCP, veta pred bodkočiarkou a teda, že dopravná značka jednosmernej ulice platí len po koniec najbližšej križovatky na tejto ulici. Ak po nej nie je osadená ďalšia značka jednosmernej ulice, je takáto komunikácia od tejto križovatky obojsmerná pre vodičov, ktorí sa nachádzajú medzi vjazdom do nej z opačnej strany než od Školskej ulice.

Aj mesto Martin si zrejme uvedomilo úskalie tohto dopravného značenia a následne pred každou križovatkou vo Zvolenskej ulici v smere jazdy na Školskú ulicu osadilo značky zákaz vjazdu všetkých vozidiel, ktoré tam ale v čase údajného priestupku žalobcu osadené neboli (viď fotodokumentácia).

Žalobcovi sa kládlo za vinu, že nerešpektoval príkaz vyplývajúci z dopravnej značky B3 a IP 3b - čiže pri správnej právnej argumentácii značku B2 osadenú na začiatku Zvolenskej ulice z opačného smeru ako zo Školskej ulice vidieť nemohol a preto sa ňou nemohol riadiť a značka jednosmernej ulice stratila platnosť za prvou križovatkou v smere jazdy od Školskej ulice.

Žalobca teda mohol cúvať a otáčať sa, pretože podľa dopravného značenia sa už nenachádzal v jednosmernej ulici a nemohol rešpektovať uvedenú dopravnú značku B2, pretože o nej nevedel a ani nemohol vedieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto zmenil napadnutý rozsudok tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s právnym názorom, že v danej veci nejde o priestupok, pretože nebolo preukázané, že žalobca konal protiprávne.

Podľa § 250ja ods. 4 OSP súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

V.

Trovy konania

O trovách celého konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 68 € z titulu zaplatených súdnych poplatkov za žalobu a odvolanie. Náhradu trov právneho zastúpenia mu priznať nemohol, pretože si ich v zákonnej lehote nevyčísľil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.